

ORDINUL DE OBSIDIAN
CARTEA ÎNȚAI

UN SECRET PERICUIOS

MORGAN BRIDGES

TRADUCERE DE MONICA CONSTANTINESCU

LEDA BAZAAR

DARK ROMANCE

MORGAN BRIDGES

UN SECRET PERICULOS

ORDINUL DE OBSIDIAN
CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de
MONICA CONSTANTINESCU

LEDA BAZAAR

*Dacă vezi personajul negativ,
iar semnalele de alarmă sunt ca un cântec de sirenă,
atunci bucură-te de muzică!*

NOTA AUTOAREI:

Găsiți pe website-ul meu o listă cu avertismente privind conținutul: authormbridges.com

Bun-venit de partea întunecată!

CAPITOLUL I

XAVIER

Cu trei ani în urmă...

CINE E ACEASTĂ FATĂ?

Mijesc ochii la imaginea granulată, alb-negru, de pe ecran, dorindu-mi să o pot vedea mai bine pe tânăra femeie. Își împreunează sprâncenele și se apropie de ținta mea, Benjamin McKenzie, apoi îl împunge în piept cu degetul. În ciuda faptului că am fost trimis să îl urmăresc pe el, privirea îmi e ațintită asupra ei.

— N-o să renunți la această oportunitate pentru mine!

Îl împunge iar cu degetul în piept; o domină cu înălțimea lui. Apoi fata își proptește mâinile în șoldurile acoperite de blugi și se uită fioros în sus la el. O fetișcană năvălaşă.

— Bursa aceasta este prea importantă ca s-o irosești. Vorbesc serios!

El întinde o mână și îi cuprinde obrazul.

— Nu știi ce m-aș face dacă ai păți ceva, șoptește el. Lilah, tu ești totul pentru mine.

Benjamin are o slăbiciune. Ar putea să moară din cauza acestei fete.

Dacă Ordinul de Obsidian ar afla vreodată de ea...

Expir, iar zgomotul se pierde în liniștea din camera goală. În curând, această parte din viața lui – și această față – vor dispărea și vor fi uitare, precum casa abandonată în care mă aflu. Vopseaua alburie, învechită, se cojește pe alocuri, iar sticla e străbătută de crăpături, la fel ca pâza unui păianjen. E o capcană a morții.

Am trăit într-o asemenea capcană toată viața, numai că a mea era una opulentă.

Fata își dă ochii peste cap, dar expresia i se îmbunează.

— Nu mi se va întâmpla nimic. Tu ești cel care m-a învățat cum să mă apăr. Îți amintești?

Benjamin clatină din cap.

— Nu e de ajuns. Vino cu mine! Voi găsi un mod să...

— Să ce, Ben? Să mă ascunzi în camera ta de cămin pentru următorii câțiva ani? Știu că te pricepi la calculatoare, dar asta e prea mult chiar și pentru tine.

Se oprește, iar expresia îi devine dură, hotărâtă.

— Știi că nu pot să le las pe fetițe.

Benjamin devine țepăn, încordarea mușchilor lui fiind vizibilă chiar și prin lentila minusculă a camerei.

— Știu, șoptește el.

Ea se desprinde de el, zâmbind ironic, și își netezește mazioul albastru decolorat.

— Dacă nemernicul ăla de la parter încearcă ceva, îl bat, și cu asta, basta!

Privirea îmi alunecă peste trupul ei. E minionă, cu șoldurile ușor rotunjite, puțin tonus muscular, și de-abia dacă are 1,5 metri. Dacă ea e o amenințate, atunci eu sunt Zâna Măseluță. Benjamin o prinde de umeri și o zgâlțâie ușor.

Expresia ei șocată devine rapid una precaută, dar nici nu se compară cu deznădejdea pe care o emană el.

— Ascultă-mă! spune el. Frank e prost, dar e mai puternic decât tine!

Ea se smulge din strânsoarea lui, iar părul lung i se undiește pe spate.

— Atunci, voi fi mai rapidă.

— La naiba, Delilah!

Strigă atât de tare, încât jur că-l aud de peste drum, nu doar în boxele calculatorului. Mormăie de unul singur, și disting când îi repetă numele. Mă încrunt.

Sper că nu e numele ei adevărat. Dacă este, Benjamin chiar ar trebui să o lase.

El își trece o mână prin păr.

— Nu mai fi așa naivă! Știi ce-ți va face Frank în clipa în care eu ies pe ușă mâine-dimineață.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta.

Nările ei se umflă într-o expresie de dezgust și mijeste ochii. Aș vrea să știu ce culoare au.

— Nimeni nu ne va face rău mie sau fetelor.

— Nu ai cum să-l eviți timp de trei ani, spune Benjamin. Nu fi proastă!

Fetei îi tremură buza de jos și îmi atrage atenția asupra gurii ei generoase. Nu poate să aibă mai mult de 15 ani, poate 16, dar arată ca o femeie matură. E ușor să-ți dai seama de ce ar atrage atenție, dorită sau nedorită.

— Nu-mi vorbi așa! spune Delilah, cu voce calmă, fermă, în ciuda schimbului înfocat de replici. Dacă Frank ne atinge pe mine sau pe Emily ori pe Sandra, îl omor!

Benjamin își încrucișează brațele.

— *Eu ar trebui să-l omor. Atunci nu mi-aș mai face griji pentru voi.*

Asta e ceea ce aș face eu, însă eu am fost pregătit pentru așa ceva. Vei învăța și tu curând, recrutule.

Delilah oftează.

— Nu, Ben. Trebuie să fie autoapărare sau vei ajunge la închisoare. Acum cine e prost?

Își ridică bărbia.

— Nu mă mai cert cu tine. Când îți trece supărarea, vino să-ți iei la revedere!

Ținta mea tresare când ea pleacă și trânteste ușa. Pufnesc zeflemitor. Oricine o fi fata asta, îl are la degetul mic pe Benjamin.

Trec pe camera video aflată în dormitorul lui Delilah. Acesta, la fel ca al lui Benjamin, conține doar un pat, o noptieră și foarte puține obiecte personale sau decorațiuni.

Dacă ignori frumusețea lui Delilah.

Am crescut înconjurat de femei care știu cum să se folosească de bani în propriul avantaj – haine, produse cosmetice și îmbunătățiri medicale. Dacă e ceva ce poate fi cumpărat, e ceva ce am văzut în realitate. Frumusețea lui Delilah nu mă impresionează.

Singurul motiv pentru care îmi dau voie să o urmăresc timp de câteva minute este faptul că e importantă pentru ținta mea. Se duce la pat și se întinde pe salteaua acoperită cu o pătură ponosită. Apoi ia un glob de zăpadă cu un castel înăuntru și-și plimbă degetele peste sticla netedă.

Fruntea i se încrețește în timp ce privește obiectul și strânge din buze. Îi urmăresc fața, intrigat de cât de expresivă este. Nu încercă să își ascundă emoțiile. Ce risc!

Dau click pe un buton și revin la dormitorul lui Benjamin. Când pe ecran se vede doar un spațiu gol, mă uit repede pe diferitele camere de supraveghere pentru a-l găsi. Nici urmă de ținta mea, pe hol, pe scară sau în living.

Strâng din buze din cauza dispariției lui bruște, dar îmi crește pulsul când văd imagini din bucătărie. Benjamin e în ușă, cu mâinile strânse pumn de-o parte și de alta a corpului. Frank Goldstein, asistentul maternal, se apleacă să ia o bere din frigider, apoi se îndreaptă, deschizând sticla și sorbind îndelung.

— Ce dracu' vrei? întrebă el, vorbind tăgănat.

Benjamin intră în bucătărie, pășind peste resturile împrăștiate pe podeaua denivelată acoperită cu linoleum. Blaturile sunt acoperite de doze goale de bere și pungi mototolite de gustări; dulapurile stau gata să cadă. Dezgustul meu e o idee trecătoare când aud vocea țintei mele. În sânge îmi țâșnește adrenalina la auzul tonului său hotărât.

— Știi de ce sunt aici, spune el.

Frank dă din mână.

— Mica ta prietenă?

Când Benjamin încuviințează, bărbatul mai în vârstă zâmbește larg.

— Ce-i cu ea?

— Stai departe de ea și de celelalte fete!

Bărbatul de vârstă mijlocie pufnește.

— Sau ce?

Benjamin face un pas amenințător în față și atunci mă ridic repede. Deși ordinul meu este doar să îl urmăresc pe fiul bastard al răposatului Harold McKenzie, sunt destul de sigur că familiile fondatoare nu vor ca el să moară.

Nu va muri cât timp îl supraveghez eu.

Dacă moare, înseamnă că mi-am semnat propria sentință la moarte.

Îmi trag gluga hanoracului peste cap pentru a-mi ascunde fața și fug pe scara șubredă, apoi ies pe ușa din spate și traversez strada spre casa pe care o supraveghez de câteva zile. Lovesc asfaltul cu tălpile bocancilor, apoi zgomotul se estompează când intru în curtea din spate, acoperită de iarba care a crescut prea mult. Prin minte îmi trec toate urmările posibile ale acestei confruntări și niciuna dintre ele nu e ideală.

Arma de foc de la centură îmi domolește pulsul ce bate furtunos. Nu că ar fi surprinzător un foc de armă în această parte jalnică a orașului, dar în această situație e nevoie de discreție.

Întind mâna după cuțitul ascuns în bocanc, iar degetele mele se răsucesc în jurul mânerului acestuia cu o familiaritate care e consecința terorilor ce încă mă bântuie.

În seara asta, eu voi fi teroarea altcuiva.

Se aude un răcnet masculin, urmat de o bufnitură, și mă grăbesc spre ușa din spate care duce spre bucătărie. Arunc o privire pe fereastră la haosul care ar putea să-mi aducă neazuri cu Ordinul – și, mai important, cu tatăl meu.

Frank îl ține pe Benjamin ținut de frigider. Sticlele dinăuntru zornăie de fiecare dată din cauza impactului când îl lovește cu pumnul pe tânăr. Ținta mea reușește o lovitură zdravănă, dar nu e suficient. Dacă nu intervin, va muri în câteva minute.

Înhaț clanța exact în secunda în care o dâră blondă îmi umple privirea. Delilah intră rapid în cameră, părul ei blond fluturând, iar ochii verzi ca jadul strălucind de furie.

Înșfacă un cuțit de pe blat cu o mișcare fluidă și îl împlântă în spinarea lui Frank. Bărbatul rage ca un urs rănit, aruncându-și capul pe spate. Tânăra smulge cuțitul din el cu un icnet apoi îl înjunghie a doua oară.

Frumusețea ei sălbatică mă uluiește.

Inspir șocat, cu buzele întredeschise, ignorând țipetele de durere ale lui Frank și avertismentele rostite de Benjamin printre răsuflări întretăiate. Delilah se repede în fața țintei mele și adoptă o poziție defensivă, înfruntându-l pe asistentul maternal. Stropi mici, ruginii, cad pe podea, iar un fir de sânge alunecă de-a lungul antebrațului ridicat, zugrăvind violență pe pielea ei.

La naiba, e magnifică!

— Te omor dacă îl atingi! spune ea.

Vocea îi e atât de joasă, încât abia aud ce spune, dar are darul să pârjolească totul.

— Vorbesc serios, Frank!

Delilah este femeia din Biblie care l-a trădat pe bărbatul pe care se presupunea că îl iubește. Fata asta, ca toate celelalte femei pe care le-am mai întâlnit, ar trebui să-i semene celei al cărei nume îl poartă, dar nu e așa.

Am greșit. Ea *este* o amenințare, și nu doar pentru Benjamin.

Dacă asta e ceea ce l-a prins pe Benjamin ca pe un animal în capcană care așteaptă să moară, atunci înțeleg pe deplin și îl invidiez. Al naibii de mult.

Simt un val de dorință atât de brusc și de intens, încât fac un pas împleticit înapoi și slăbesc strânsoarea în jurul cuțitului. Delilah reprezintă o anomalie, un gen de femeie despre care până acum nu am știut că există. O femeie care este dispusă să

se pună în pericol pentru altcineva, chiar dacă înseamnă că ea înșăși va muri. Acea loialitate profundă, neclintită...

Îmi doresc asta.

Am nevoie de asta.

Am *nevoie* de ea.

Nu-mi pasă ce simbolizează numele fetei. Delilah este a mea.

CAPITOLUL 2

DELILAH

— FIR-AR MAMA NAIBII!

Mă reazăm de ușa dormitorului cu un oftat zgomotos. Ben râde la izbucnirea mea, apoi face o grimasă, ținându-se de coaste.

— Nu mă face să râd!

Îmi azvârl brațele în aer a exasperare, semănând probabil cu o figură gonflabilă.

— Nu încercam să fiu amuzantă! mă încrunt eu la el. Serios? Ce a fost în mintea ta să-l ameninți așa pe Frank?

— Eu?

Benjamin, care îmi este frate în plasament, îmi aruncă o privire uimită.

— Nu eu l-am înjunghiat! Tu vorbești?

— Ai dreptate.

Îl împing ușor spre pat. Odată ce s-a întins, îi înmânez punga de legume înghețate.

— Nu te uita așa la mine, îi spun, băgându-i punga în față. Nu e ca și cum avem comprese reci șmechere în maghernița asta.

Ben ia punga și și-o apasă într-o parte a abdomenului, șuierând de durere. Mă încrunt, dar apoi îmi relaxez repede expresia. Dacă e ceva ce nu-i place să vadă fratelui meu, atunci acel lucru este că eu sunt supărată.

Având în vedere că tocmai am înjunghiat pe cineva, sunt destul de panicată. Partea bună e că nu l-am omorât pe Frank. Nemernicul ăla ar face bine să nu moară sângerând, sau voi avea mari probleme.

— Așază-te lângă mine, Lilah!

Faptul că-mi folosește porecla mai îndepărtează din tenșiunea pe care încă o simt în corp. Îi zâmbesc lui Ben și mă trântesc lângă el pe pat. Mișcarea îl zguduie ușor și mă strâmb iarăși.

— Scuze!

El clatină din cap.

— Puteam să mor dacă nu intervenai tu.

— În niciun caz nu aș fi lăsat să se întâmple așa ceva!

Îl iau de mână și îl strâng ușor.

— Doar suntem o familie.

El mă privește cu o lentoare agonizantă.

— Așa e. Familie.

Simt cum mă înroșesc în timp cel mă privește în continuare intens, și îmi retrag mâna pentru a evita stânjenea. Între noi nu ar trebui să existe stânjenea. Ben este cel care m-a dus la magazin să cumpărăm bustiere și absorbante, când eu aveam 12 ani, iar el, 15. El e cel care m-a ascultat când am plâns din cauza mamei mele jalnice care mă abandonase.

Dar lucrurile s-au schimbat în ultima vreme.

Poate asta e din cauză că Ben e major acum, iar eu am 15 ani, fiind încă un copil față de el. Sau poate e din cauză că el va

pleca, și mă ține la distanță ca să nu-i fie dor de mine. Știu că eu îmi voi pierde mințile fără el aici.

Măine-dimineață, singura persoană care mă poate ține în siguranță va pleca. Asta lasă totul pe umerii mei. Măcar am în continuare cuțitul.

— Și acum, ce? îl întreb. Mai ești supărat pe mine?

El expiră brusc și se uită în sus în tavan.

— Niciodată nu am putut să stau prea mult timp supărat pe tine. Doar știi asta.

— Da, dar de data asta e diferit. Frank fie va înțelege că nu glumesc, fie va fi și mai furios ca înainte. Orice s-ar întâmpla, eu nu voi lăsa fetele singure. Am nevoie să înțelegi asta.

Ben se uită la mine.

— Înțeleg. Doar urăsc ideea că nu voi fi aici când ai nevoie de mine.

— Vorbești ca și cum nu o să ne mai vedem niciodată.

Fac o față serioasă.

— Nu mă face să te înjunghii, sunt cam bună la asta!

— Lilah...

— O să-mi gădesc de lucru și o să strâng bani să-mi iau un telefon, iar apoi putem să ne scriem și să vorbim tot timpul. O să vezi.

Îl lovesc ușor în umăr cu pumnul.

— Apoi o să învăț pe rupte ca să intru și eu la facultatea aia simandicoasă a ta. Adică, trebuie să fie o bursă pentru cei care sunt deștepți, dar săraci ca naiba, nu?

Fratele meu își dă ochii peste cap.

— Eu cum crezi că am intrat?

— Vezi?

— Cum spuneai că se numește? South Harbor Institute of Technology? îi zâmbesc larg. Sper că da, pentru că acronimul ar fi „shit”¹.

¹ „Rahat”, în lb. eng. (n. tr.).

Acum îi tremură buzele.

— Știi că nu așa se numește. Este South Harbor University.

Îmi las capul în jos.

— Da, mă rog, Boston e la două ore distanță, nu e ca și cum pot să merg pe jos până acolo.

Ben își ridică brațul ca să-și plimbe degetele pe obrazul meu.

Rămân complet nemișcată. Nu e ca și cum el nu m-a mai atins până acum. A fost sigur contact fizic între noi când m-a învățat cum să lovesc cu pumnul, dar atunci era platonice.

Atingerea aceasta e... intimă.

— Lilah, voi veni să te văd de fiecare dată când pot, bine?

Încuviințez din cap, iar el lasă brațul jos.

— Mă duc să văd ce fac fetele, spun. Te simți bine? Ai nevoie de altă pungă cu gheață? Și când spun pungă de gheață, de data asta mă refer la porumb înghețat.

El clatină din cap, cu un zâmbet anemic.

— Sunt bine. E doar o vânătaie. Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

Îi fac cu ochiul.

— Nu-i așa? Sper că dormi bine. Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi!

— Mulțumesc! răspunde el, cu vocea plină de emoție. Vorbesc serios.

— Oricând. Și tu ai face la fel pentru mine.

— Oricând.

Mă ridic în picioare și mă îndrept spre ușă cu pași egali. Simt fiori de-a lungul brațelor și al picioarelor și trebuie să mă abțin din răspuțeri să nu fug odată ce sunt pe hol. Nu doar pentru că am nevoie să verific iar fetele. E ceva apăsător în aer. Când te afli sub amenințarea constantă a pericolului, înveți să ai încredere mai mare în propriile instincte.

Mai puțin în oameni.

Casa – care e mai degrabă o cocioabă cu două niveluri – prinde viață noaptea. Podelele strâmbe gem când mă îndrept spre camera fetelor pe holul îngust. Ciulesc urechile să aud vreun sunet neobișnuit care ar putea indica intenția lui Frank de a se răzbuna, dar nu se aude nimic în afară de pașii mei ușori și de zumzetul traficului din depărtare.

Strâng clanța și o răsucesc lent. Întredeschid ușa și arunc o privire înăuntru, iar ochii îmi cad pe salteaua îngustă care ocupă aproape toată camera minusculă. Emily și Sandra sunt ghemuite împreună, ca doi pisoiși. Fețele lor adorabile sunt relaxate, în ciuda monștrilor care stau la pândă noaptea.

Mai exact, în ciuda monstrului de la parter.

Ușurarea de a le găsi dormind liniștite mai diminuează din încordarea pe care o simțeam. Niciuna dintre ele nu a devăluit ororile trăite înainte să vină să locuiască cu mine în această casă de plasament, dar la vârsta de 11, respectiv 7 ani, amândouă arată o cunoaștere a lumii care îmi frânge inima. Chiar și așa, au înflorit primind protecția și dragostea mea și a lui Ben.

— Voi avea grijă de voi, șoptesc, mai mult către mine în-sămi decât către ele.

E o promisiune căreia i-am dedicat viața mea. S-ar putea să ajung s-o sacrific în următorii trei ani, dar sunt împăcată cu ideea de a muri pentru fete.

Nu am mai avut pe nimeni dispus să facă asta pentru mine în afară de Ben, și m-am împăcat cu această idee. Marele noroc de a-l avea pe el ca frate în plasament aproape compensează pentru toate lucrurile rele din viața mea. El a înlocuit ani de abandon cu o dragoste platonică.

Eu am renunțat să visez la dragoste romantică.

După ce iau un pătuț de păpușă, una dintre puținele jucării ale fetelor, închid ușa și mă îndrept spre dormitorul meu. Cuțitul cu care l-am înjunghiat pe Frank se află pe noptieră. Chiar și în întuneric văd pata roșie care acoperă lama. Mă întreb dacă a avut timp să se usuce...

Imaginea îmi întoarce stomacul pe dos, dar nu de regret. Niciodată.

Inspir adânc și expir lent, apoi ridic arma și o șterg. Sub cadrul patului meu e lipit un alt cuțit, dar nu e la fel de lung sau de ascuțit. L-am adus cu mine din căminul în care am trăit înainte. Nu, nu așa. Era o casă, nu un „cămin”.

Nu am avut niciodată un cămin.

M-am apropiat cel mai mult de așa ceva găsindu-i pe Ben și pe fete, dar în adâncul inimii știu că nu aceasta este definiția sa adevărată. Căminul e un loc în care te simți iubit și în siguranță.

Mă furișez jos pe scări cu obiectele mele, ținând lejer în mână cuțitul uzat. Fruntea mi se încrețește din cauza concentrării; număr treptele cu atenție și pun patul de păpușă pe a șasea treaptă de sus, în stânga de tot, cu fața spre scară.

Odată îndeplinită sarcina, urc înapoi pe palier și mă las pe podea, așezându-mă cu spatele rezemat de perete. În noaptea asta mă autodesemnez gardianul familiei mele găsite. În toate nopțile.

Frank va regreta dacă vine la etajul doi.

Mors solum initium.
Moartea este doar începutul.

Recrutul:

Ordinul de Obsidian se preocupă doar de trei lucruri:
secrete, loialitate și putere.

Toți bărbații născuți în familiile fondatoare sunt crescuți în
acest scop: să servească societatea și obiectivele ei.

Rezultatul? Noi suntem elita.

Intangibili.

Indestructibili.

Dacă supraviețuim Probelor.

Eu voi reuși... atâta timp cât obsesia mea nu mă va doborî.

Fata asta...

Dacă Ordinul nu mă va ucide, ea sigur îmi va aduce pieirea.

Pentru că nu voi renunța la ea.

E a mea!

Mireasa:

Tot ce-mi doresc este libertatea mea și o cafea.

Și să-mi găsesc fratele vitreg.

Fiecare indiciu care mă apropie de Ben
nu face decât să îmi sporească teama.

Ceva întunecat și periculos domnește peste acest campus.

La fel ca străinul pe care îl întâlnesc mereu.

Cel la care nu pot să nu mă gândesc.

Xavier îmi spune să stau departe de el,
dar sunt prinsă într-un joc al umbrelor și al sălbaticului.

Acum, singura cale de supraviețuire este în brațele unui
bărbat pe care odinioară am încercat să-lucid.

Același care m-a făcut proprietatea lui.

Mireasa lui.

„Lecțiile sunt clare: puterea corupe, secretele distrug,
iar adevărata libertate poate fi câștigată doar confruntând
umbrele din interior cu cele din exterior.”

So Brief

18+

ISBN: 978-630-361-257-7

9 786303 612577

www.edituracorint.ro